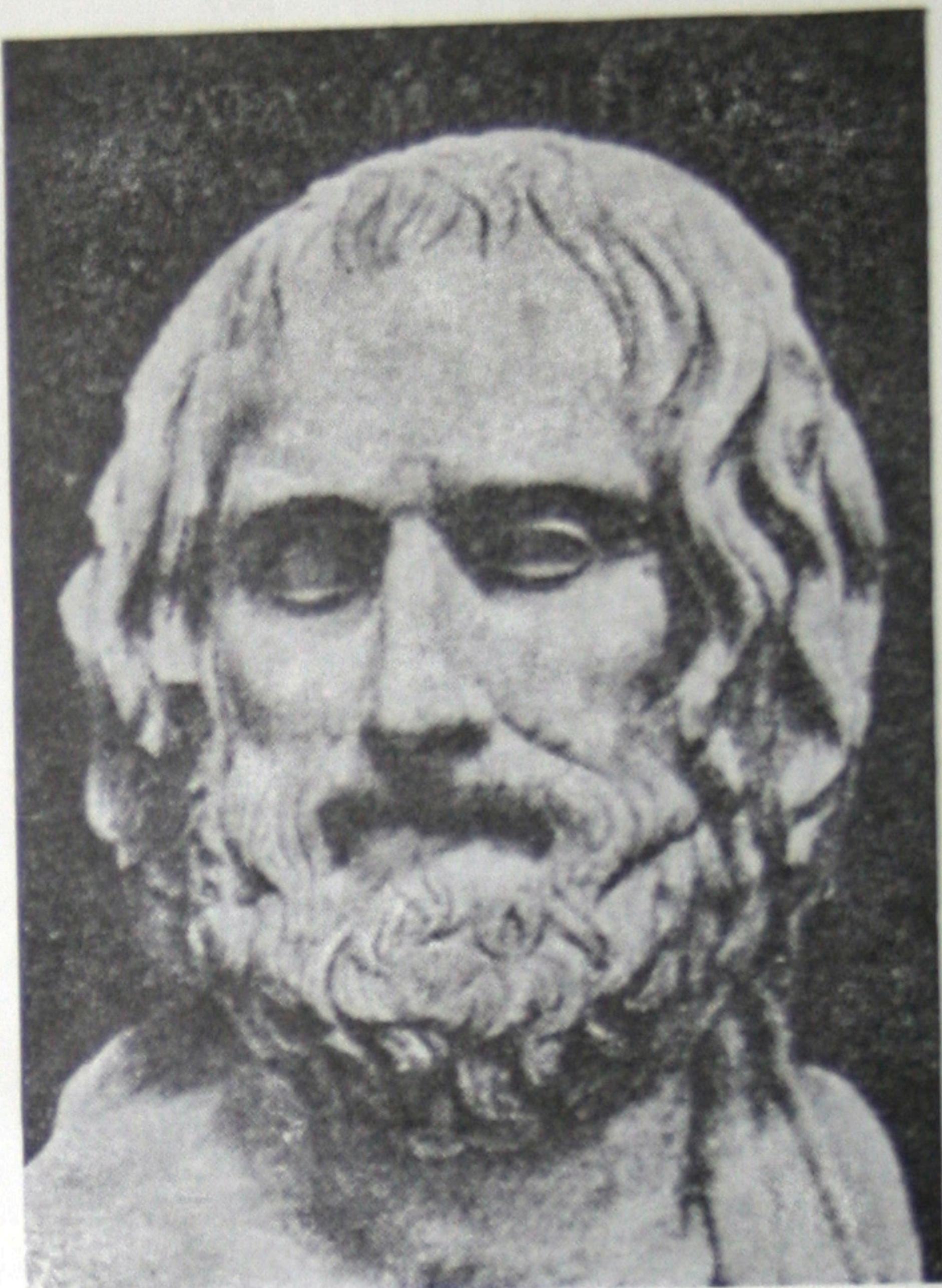

ΚΡΑΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ', 1963 - 1964

ΑΡΙΘ. ΔΕΛΤΙΟΥ 15

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΔΙΑ ΜΑΘΗΤΑΣ

ΘΑΛΕΙΑ ΚΑΛΛΙΓΑ

Η «ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ»

Τὸν μύθο τῆς Ἰφιγένειας, ποὺ θυσιάζεται στὴν Αὐλίδα, γιὰ νὰ ἔξευμενίσουν οἱ Ἔλληνες τὴν Ἀρτεμη, ποὺ θυμωμένη εἶχε στείλει ἐνάντιους ἀνέμους καὶ δὲν ἄφηνε τὰ ἔλληνικὰ καράβια νὰ κινήσουν γιὰ τὴν Τροία, τὸν εἶχαν δραματοποιήσει πρὶν ἀπὸ τὸν Εύριπίδη δι' Αἰσχύλος καὶ δι' Σοφοκλῆς. Οἱ τραγῳδίες τους δῆμος αὐτὲς μᾶς ἔχουν χαθεῖ, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ξέρουμε, ἢν στὰ χέρια τους δι' παλιός αὐτὸς μύθος εἶχε διασκευαστεῖ λίγο ἢ καὶ πολὺ στὶς λεπτομέρειες.

Καὶ δι' Εύριπίδης, παρὰ τὴ συνήθειά του, κρατεῖ τὸν πυρήνα τῆς παράδοσης ἀναλλοίωτο. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει ἴδιαίτερα εἶναι ὅχι τόσο νὰ φέρει τοὺς ἥρωες σὲ σύγκρουση μεταξύ τους, ὅσο νὰ μεταφέρει τὴ σύγκρουση μέσα στὴν ἴδια τὴν ψυχὴ τῶν ἥρωών του, τὴ στιγμὴ ποὺ καθένας τους ἀντικρίζει τὸ δίλημμα νὰ διαλέξει ἀνάμεσα σὲ δύο ἀντίμαχα χρέη: ὁ Ἀγαμέμνονας, ἀπὸ τὴ μιὰ δι' ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ποὺ δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ματαιώσει τὴν ἐκστρατεία ἀπὸ λόγους προσωπικούς· ἀπὸ τὴν ἄλλη δι' πατέρας, ποὺ δὲν ἀντέχει νὰ ἰδεῖ τὴν κόρη του νὰ σφάζεται. Η ἴδια ἡ Ἰφιγένεια ἔπειτα, ποὺ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της στὴν Αὐλίδα ὑστερα ἀπὸ γράμμα τοῦ Ἀγαμέμνονα, τάχα γιὰ νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν Ἀχιλλέα, πρὶν ξεκινήσουν, καὶ τὴν πλημμυρίζει ἡ χαρὰ τῆς μελλόνυφης, καὶ ξαφνικὰ

ΑΛΕΚΑ ΠΑΙΖΗ

ΘΑΝΟΣ ΤΖΕΝΕΡΑΛΗΣ

μαθαίνει πώς διπλογματικός λόγος τής πρόσκλησης ήταν ή θυσία της: πῶς θ' αντιδράσει ή κοπέλα αύτή άναμεσα στὸ χρέος πρὸς τὸν ἑαυτό της—νὰ παντρευτεῖ, νὰ κάνει παιδιὰ καὶ νὰ σταθεῖ δίπλα σ' ἕναν τέτοιον ἄντρα—καὶ στὸ χρέος πρὸς τὴν πατρίδα της, ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ θάνατό της; Καὶ διότι Ἀχιλλέας, μαθαίνοντας πώς μεταχειρίστηκαν τὸ δνομά του γιὰ παγίδα, χωρὶς νὰ τοῦ πεῦν τίποτα, πῶς θ' αντιδράσει; Πῶς ν' ἀφῆσει νὰ ματαιωθεῖ διπλογμός; Καὶ πάλι διμως πῶς ν' ἀφῆσει, γιὰ τὸ χατίρι μιᾶς ξελογιασμένης γυναίκας, τῆς Ἐλένης, νὰ χάσει τὴν ζωὴ της μιὰ ἀθώα παιδούλα, ποὺ τὴν ξεγέλασαν ἀποπάνω πῶς θὰ τὴν παντρέψουν μαζί του; Καὶ η Κλυταιμήστρα, ποὺ ἔρχεται δύο χαρά, γιὰ ν' ἀποκαταστήσει τὴν θυγατέρα της, καὶ τώρα βλέπει πώς θὰ τὴν δδηγήσουν σφάγιο στὸ βωμὸ τῆς θεᾶς, αύτὴ ή ἀπατημένη μητέρα τί θὰ κάνει άναμεσα σὲ τόσους ἄντρες, ποὺ λαχταροῦν τὸν πόλεμο καὶ ἀπαιτοῦν τὴν θυσία;

Φυσικὰ δὲν λείπουν καὶ οἱ «ἀγῶνες λόγων» άναμεσα στὰ πρόσωπα τῆς τραγωδίας, διότι δική του αποψη: στὴν ἀρχὴ διότι Ἀγαμέμνονας συγκρούεται μὲ τὸν ἀδερφό του τὸν Μενέλαο· διότι Ἀγαμέμνονας, ἀφοῦ εἰδοποίησε τὴν γυναίκα του νὰ ἔρθουν, μετανιώνει καὶ θέλει νὰ στείλει δεύτερο γράμμα, γιὰ νὰ ματαιώσει τὸν ἔρχομό τους· διότι Μενέλαος διμως πιάνει τὸ δοῦλο τοῦ Ἀγαμέμνονα, πρὶν ξεκινήσει γιὰ τὸ Ἀργος, τοῦ παίρνει τὸ γράμμα, ματαιώνει τὴν ἀποστολὴ καὶ κατηγορεῖ τὸν ἀδελφό του

ΑΘΗΝ. ΠΡΟΥΣΑΛΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΑΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΤΣΟΣ

γιὰ ἀναποφασιστικότητα καὶ ἀμυαλιὰ — γιὰ ν' ἀκούσει κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὶς κατηγόριες τοῦ ἀδερφοῦ του, πὼς δλα τὰ θυσιάζει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρει πίσω τὴν ξεμυαλισμένη γυναίκα του.— "Ἐπειτα, δταν ἡ Κλυταιμήστρα καὶ ἡ Ἰφιγένεια φτάνουν στὸ στρατόπεδο, ἔχουμε τὴ σύγκρουση τοῦ ἀντρόγενου, μόλις ἡ γυναίκα μαθαίνει τὸν πραγματικὸ λόγο τῆς πρόσκλησής της.

Στὴ σύγκρουση αὐτὴ ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγενο ἀκούγεται καὶ ὁ λόγος τῆς Ἰφιγένειας, ποὺ ἔξορκίζει τὸν πατέρα της νὰ τὴν ἀφήσει στὴ ζωὴ, γιατὶ τὸ φῶς εἶναι γλυκὸ καὶ εἶναι τρελὸς ὅποιος δέχεται ἐκούσια νὰ πεθάνει. Στὸ λόγο αὐτὸ — ἀπὸ τοὺς πιὸ παθητικοὺς τοῦ Εὐριπίδη — ἡ Ἰφιγένεια καταφεύγει σὲ κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσει τὸν πατέρα της: τοῦ θυμίζει τὰ παιδιάτικά της χρόνια καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς εἶχε καὶ τοῦ εἶχε· τοῦ μιλεῖ γιὰ τὰ δνειρά της, παντρεμένη πιὰ νὰ τὸν δεχτεῖ κάποτε στὸ σπιτικό της· τὸν ρωτάει, γιατὶ πρέπει νὰ πληρώσει αὐτὴ τὸν ἄνομο γάμο τοῦ Πάρη καὶ τῆς Ἐλένης· στὸ τέλος τοῦ παρουσιάζει τὸν Ὁρέστη, ποὺ εἶναι ἀκόμα μωρὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσει, σμίγει δμως κι' αὐτὸς τὰ δάκρυά του μὲ τὰ δικά της, παρακαλώντας νὰ λυπηθοῦν τὴν ἀδελφή του.

Κι' δμως, δταν ἔπειτα ἀκούγεται πὼς ὁ στρατὸς δλος εἶναι ἀναστατωμένος, γιατὶ ἔμαθε πὼς ἡ ἐκστρατεία πάει νὰ ματαιωθεῖ, εἶναι ἡ ἵδια πάλι ἡ Ἰφιγένεια ποὺ ἀποφασίζει νὰ δεχτεῖ πρόθυμα τὸ θάνατο καὶ πείθει τὸν Ἀχιλ-

ΚΡΑΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1983

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ
ΣΩΚΡΑΤΗ ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΕΣ - ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ
ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ
ΝΤΟΡΑΣ ΤΣΑΤΣΟΥ - ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

•*Άγαμέμνων*

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΥΖΟΣ

•*Ο Γέρος*

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΠΡΟΥΣΑΛΗΣ

Κορυφαία

ΚΛΕΙΩ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μενέλαος

ΘΑΝΟΣ ΤΖΕΝΕΡΑΛΗΣ

Α' Άγγελος

ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

•*Ο συνοδός τῶν Άργειων*

ΜΙΧΑΛΗΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Κλυταιμήστρα

ΑΛΕΚΑ ΤΠΑΪΖΗ

•*Αχιλλέας*

ΚΩΣΤΑΣ ΝΑΟΣ

Β' Άγγελος

ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΤΣΟΣ

Χορός

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΛΚΙΔΑ

Πρίν άπό τήν παράσταση θ' ἀκουστεῖ ὁ "Ύμνος στὸν Άπόλλωνα

Διευθυντής σκηνής

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΦΟΣ

Προϊστάμενος μηχανικός

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΟΥΛΑΚΗΣ

Ηλεκτρολόγος

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Φροντιστής

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΡΑΤΣΗΣ

Περρούκες

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

Προϊσταμένη ένδυματολογικού

ΜΙΝΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΛΕΙΩ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΜΙΧΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

λέα και τὴ μητέρα της νὰ μὴν προβάλουν καμιὰν ἀντίθεση. Ἡ Ἰφιγένεια δὲν εἶναι πιὰ ἡ κόρη ποὺ θέλει τὴ ζωή της γίνεται ἡ Ἑλληνίδα, ποὺ θυσιάζεται γιὰ νὰ νικήσουν οἱ Ἑλληνες: «Σὲ μένα τώρα ἔχει στραμμένα τὰ μάτια τῆς ἡ Ἑλλάδα δλόκληρη· θὰ δείχναμε πῶς εἴμαστε σκλάβοι, ἢν ἀφήναμε τοὺς βάρβαρους νὰ κλέβουν τὶς γυναῖκες μας ἀτιμώρητα. Ὅτι μὲ τὸ θάνατό μου ἐλευθερώνω τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ δόξα μου Τί ἀξίζει μιᾶς γυναίκας ἡ ζωή, τὴ στιγμὴ ποὺ χιλιάδες ἄντρες ξεσηκώθηκαν νὰ πολεμήσουν καὶ νὰ βάλουν τὴ ζωή τους σὲ κίντυνο; Χαρίζω τὸ κορμί μου στὴν Ἑλλάδα· θυσιάστε το, καὶ κάνετε τὴν Τροία στάχτη!»

Ἡ τραγωδία τελειώνει μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς θυσίας ἀπὸ ἐναν ἄγγελο: πόσο κουράγιο καὶ πόσην ἀρχοντιὰ ἔδειξε ἡ παρθένα μπροστὰ στὸ βωμό, καὶ πῶς ἀκολούθησε τὸ θαῦμα: ἡ κόρη χάθηκε ξαφνικὰ καὶ στὴ θέση τῆς ἔνα ἐλάφι σπαρταροῦσε στὸ χῶμα σφαγμένο. Ὁ μῦθος ἀπὸ παλιὰ ἴστοροῦσε πῶς ἡ Ἀρτεμη ἀντικατάστησε τὴν τελευτιά στιγμὴ τὴν Ἰφιγένεια μ' ἔνα ἐλάφι, κι' ἐκείνην τὴν ἔφερε στὴ χώρα τῶν Ταύρων, γιὰ νὰ μείνει ἱέρεια στὸ ναό της ἐκεῖ.

Τὸ θέμα τῆς αὐτοθυσίας μιᾶς παρθένας τὸ χρησιμοποίησε καὶ σὲ ἄλλα ἔργα του δ Εύριπίδης. Καὶ στὴν τραγωδία μας εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸ εἰσάγει γιὰ πρώτη φορά. Οἱ δυὸ παλαιότεροι τραγικοὶ δὲν παρουσιάζουν τὴν Ἰφιγένεια νὰ πεθαίνει ἑκούσια. Πρῶτος δ Εύριπίδης ὅψωσε τὴν κόρη σὲ αὐτόνομη

ΜΙΧΑΛΗΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

ΧΡ. ΚΑΛΑΒΡΟΥΖΟΣ

προσωπικότητα, ν' ἀποφασίζει ἐλεύθερα τὸ θάνατό της. Μπροστὰ στὴν ἀπόφασή της δλων τῶν ἄλλων γύρω οἱ δισταγμοὶ καὶ οἱ ἄλλοπρόσαλλες ἐνέργειες χάνονται· ἡ εὐθύνη φεύγει ἀπὸ τοὺς ώμους των καὶ πέφτει πάνω σὲ μιὰ παιδούλα, ποὺ τὴ βλέπουμε νὰ ώριμάζει μπροστά μας μέσα σὲ λίγες ώρες.

Ο Εὔριπίδης χαίρεται νὰ δίνει ἄλλοπρόσαλλους χαραχτῆρες. "Ετσι κι' ἔδω δὲ Ἀγαμέμνονας γράφει καὶ ξαναγράφει, ἀποφασίζει καὶ ξεαποφασίζει, κι' δταν ἔρχεται ἡ γυναίκα του, τὸ μόνο ποὺ γυρεύει εἶναι νὰ τῆς κρύψει τὴν ἀλήθεια, δσο περισσότερο μπορεῖ. Ἅλλοπρόσαλλος εἶναι καὶ ὁ Μενέλαος, ποὺ παλεύει ἀνάμεσα στὴν ἐπιθυμία του νὰ ξανακερδίσει τὴ γυναίκα του καὶ στὴν ἀγάπη του στὸν ἀδερφὸν καὶ στὴν ἀνιψιά. Θὰ ἔλεγε κανεὶς καὶ γιὰ τὴν Ἰφιγένεια πὼς εἶναι ἄλλοπρόσαλλη, τὴν ώρα ποὺ τόσο εὔκολα ἀπαρνιέται τὴν ἀγάπη της γιὰ τὴ ζωὴ καὶ προσφέρεται στὸ θάνατο. Αὕτῃ ὅμως ἡ μεταστροφὴ ἀκριβῶς δείχνει τὸ μεγαλεῖο τῆς κόρης: "Αν ἡ Ἰφιγένεια παρουσιαζόταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρόθυμη νὰ παραδοθεῖ στὴ σφαγή, ἀν μὲ ἄλλα λόγια δὲν εἶχαν προηγηθεῖ τὰ παρακάλια της στὸν Ἀγαμέμνονα νὰ τῆς λυπηθεῖ τὴ ζωὴ, δὲν θὰ φαινόταν μὲ τί βαρὺ ἀντίτιμο κερδίζει ἡ ἡρωΐδα τὴ δόξα τῆς θυσίας — μὲ τὸ φῶς τοῦ Πάνω Κόσμου ποὺ χάνει, μὲ τὰ παρθενικὰ ὄνειρά της ποὺ διαλύονται. Κάτι παραπάνω: ὁ πρῶτος της λόγος τελείωνε μὲ μιὰν ἐπιγραμματικὴ φράση: Κάλλιο νὰ ζεῖ κανεὶς μέσα στὴν καταφρόνια παρὰ νὰ πεθαίνει μέσα στὴ δόξα! Τὸ κήρυγμα αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ ἐλληνικὸ εἶναι,

δταν μάλιστα βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μιᾶς βασιλοπούλας. Ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ ἡ Ἰφιγένεια πέφτει ἡθικὰ — μόνο καὶ μόνο ὅμως γιὰ νὰ ὑψωθεῖ στὴν ἀμέσως ἀκόλουθη σκηνή, δπου θὰ ξανάβρει τὸ δρόμο ποὺ τῆς ἐπιβάλλει τὸ χρέος.

Τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸ Μενέλαο μὲ τὶς μικροραδιουργίες τους καὶ τὰ μετανιώματά τους δὲν μᾶς τοὺς κάνει συμπαθητικοὺς ὁ ποιητὴς — οὔτε καὶ τὸ ἥθελε ἄλλωστε. Τὴν Κλυταιμήστρα, τὴν πονεμένη μητέρα, τὴν συμπαθοῦμε βέβαια, μὰ ὁ ρόλος της δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖος στὴν τραγωδία αὐτή. Ὁ Ἀχιλλέας κερδίζει τὴν ἀγάπη μας, δπως τὸ ἀπαιτοῦσε ἄλλωστε καὶ ἡ παράδοση, ὅχι ἀνεπιφύλαχτα ὅμως. Ὅταν μαθαίνει τὸ τέχνασμα τῶν ἀρχηγῶν τοῦ στρατοῦ, ἀποφασίζει νὰ βοηθήσει τὴν κόρη, ὅχι γιατὶ τὴν θέλει πραγματικὰ γυναίκα του, ἀλλὰ γιατὶ τὸ νιώθει γιὰ προσβολὴ νὰ ἔχουν χρησιμοποιήσει τὸ ὄνομά του, χωρὶς αὐτὸς νὰ ξέρει τίποτα. Προσωπικοὶ εἶναι λοιπὸν πιὸ πολὺ οἱ λόγοι ποὺ τὸν κάνουν νὰ σταθεῖ μὲ τὸ μέρος τῆς Ἰφιγένειας. Καὶ μόνο δταν τὴν βλέπει ἀποφασισμένη γιὰ τὴν θυσία, δταν τὴν καμαρώνει ἐλεύθερη προσωπικότητα νὰ διαλέγει ἀνάμεσα στὴν ζωὴ καὶ στὸ θάνατο, τότε μόνο ἀναλογίζεται πόσο εύτυχισμένος θὰ ήταν, ἢν τοῦ μελλόταν μιὰ τέτοια γυναίκα στὸ πλευρό του.

Πάνω ἀπ' ὅλους ὅμως τοὺς ἥρωές του ὁ Εύριπίδης συγκεντρώνει τὴν ἀγάπη του στὴν Ἰφιγένεια, ποὺ ἀπλερη παιδούλα ἀκόμα — εἶναι, δὲν εἶναι δεκαπέντε χρονῶν — ὑψώνεται πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες ποὺ τὴν τριγυρίζουν, γιὰ νὰ τοὺς διδάξει τὸ χρέος τῆς θυσίας γιὰ τὸ κοινὸ καλό. Καὶ ἄλλες ἥρωίδες τοῦ Εύριπίδη θυσιάζονται γιὰ τὴν οἰκογένεια καὶ γιὰ τὴν πατρίδα τους, ὅμως καμιὰ ἀπὸ αὐτὲς δὲν ἔχει τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀρχοντιὰ τῆς Ἰφιγένειας, κι' δταν παλεύει νὰ ζήσει κι' δταν διαλέγει τὸ θάνατο.

Ο Εύριπίδης ἀρχισε νὺ γράφει τὴν τραγωδία αὐτὴ ἔνα δυὸ χρόνια πρὶν πεθάνει (406 π.Χ.), τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε αὐτοεξόριστος στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαου, δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τὴν ἀποτελειώσει. Τὴν συμπλήρωσε ὁ γιός του, Εύριπίδης κι' αὐτὸς μὲ τ' ὄνομα, καὶ τὴ δίδαξε στὴν Ἀθήνα, στὰ μεγάλα Διονύσια, λίγον καιρὸ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του. Καὶ στοὺς ἐρχόμενους ὅμως αἰῶνες ἡ τραγωδία δοκίμασε ἀρκετὲς διασκευές, προπαντὸς στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος.

I. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΝΤΟΡΑ ΤΣΑΤΣΟΥ - ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

ΣΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ
ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Έτος τρίτο, 1963 - 1964)

Πρόεδρος : Γ. ΘΕΟΤΟΚΑΣ

*Αντιπρόεδρος : Α. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

Γεν. Γραμματεύς : Γ. ΘΕΜΕΛΗΣ

Μέλη : ΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Λ. ΠΟΛΙΤΗΣ, Γ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Β. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ

Γεν. Διευθυντής : ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ

